

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
végzése**

Az ügy száma: Pfv.II.21.092/2025/4.

A tanács tagjai: dr. Hajdu Edit a tanács elnöke
dr. Osztovits András előadó bíró
dr. Darákné dr. Nagy Szilvia bíró
dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna bíró
dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes: felperes (cím1)

A felperes képviselője:

Boros Dániel Ügyvédi Iroda (cím2; ügyintéző: dr. Boros Dániel
ügyvéd)

Az alperes: alperes (cím3)

Az alperes képviselője:

dr. Varga M. Tamás ügyvéd (cím4)

A per tárgya: megtérítési igény

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 51.Pf.630.442/2025/5.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 11.P.IV.21.839/2023/22.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi, és a másodfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasítja.

Megállapítja, hogy a felperesnek 500.000 (ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költsége merült fel. A felperes személyes költségmentessége miatt le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték összege 1.002.480 (egymillió-kétezer-négyszáznyolcvan) forint.

A végzés ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

[1] A felperes és az alperes (továbbiakban: felek) házastársak volt, házassági életközösségük 1991. március 8-tól, a házasságkötésük napjától 2011. augusztus-szeptemberéig állt fenn.

[2] Az életközösség alatt a felperes adásvétel jogcímén megszerezte a cím5 sz alatti ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatlan) kizárólagos tulajdonjogát. Az 1993. november 26-án kelt szerződés szerint a vevő, személy1 (a felperes nagyapja) a perbeli ingatlant a felperes javára vásárolta meg azzal, hogy az adásvételi szerződés megkötésével egyidejűleg a részére holtig tartó haszonélvezeti jogot alapítottak. A vételár megfizetésére az eladó részletfizetési kedvezményt biztosított, a szerződés aláírását megelőzően a vevő 24.888 forint vételárelőleget megfizetett. A részletek 35 éven keresztül havi 857 forint tényleges fizetési kötelezettséget jelentettek.

[3] személy1 a felekkel egy háztartásban élt, 2005 augusztusában elhunyt, ezt követően a részletfizetési kötelezettséget a végtörlesztésig, 2006 júliusáig a házastársak közösen teljesítették.

[4] 2006. szeptember 13-án (ugyancsak a házassági életközösség időtartama alatt) a felek két kölcsönszerződést kötöttek az pénzintézet1-vel. Az egyik kölcsön összege 29.388 CHF, a másik kölcsön összege 16.786 CHF volt. A kölcsön biztosítéka az ingatlannyilvántartásban a felperes kizárólagos tulajdonként nyilvántartott és az életközösség megszűnésekor az utolsó közös lakásnak minősülő perbeli ingatlan volt.

[5] A felek a felvett banki kölcsönök részleteit nem fizették, ezért a szerződéseket a pénzintézet 2013. március 29-én felmondta. A pénzintézet jogutódja a felekkel szemben 2020. március 20-án végrehajtási eljárást kezdeményezett. A felperessel szemben folyamatban volt végrehajtási eljárásban a tulajdonában álló perbeli ingatlan árverési értékesítésére került sor. A befolyt 32.440.000 forint vételárból a tartozásra 20.104.907 forintot számoltak el.

[6] Az alperessel szemben folyamatban volt végrehajtási eljárást a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 15.P.20.704/2021/15. számú, 2021. szeptember 22-én jogerős ítéletével a követelés elévülésére tekintettel megszüntette.

[7] A felek házasságát a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 10.Pf.XV.22.365/2013/3. számú, 2013. december 4-én jogerőre emelkedett határozatával felbontotta.

[8] A bontóperben a házastársak egyezséget kötöttek – többek között – az utolsó közös lakás (a perbeli ingatlan) használatáról. Eszerint annak kizárólagos használata a felperest illeti, az alperes onnan a visszatérés szándéka és a lakáshasználati jog ellenértéke iránti igény nélkül elköltözött. Kijelentették, hogy a házassági vagyonközösségbe tartozó ingó vagyonukat teljeskörűen, a birtokba adásra is kiterjedően megosztották, azt értékarányosnak fogadják el, ezen a címen egymással szemben további követelésük nincs.

A felperes keresete és az alperes védekezése

[9] A felperes keresetében 10.052.453 forint és járulékai fizetésére kérte kötelezni az alperest. Követelése jogalapjaként a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 338. §-át jelölte meg.

[10] Előadta, hogy a kölcsönszerződésből eredő közös tartozásnak az életközösség megszűnése után fennmaradó részét a különvagyonából egyedül fizette meg. A kölcsön fedezetéül szolgáló perbeli ingatlant a nagyapja vásárolta a számára, tehát ajándékként a különvagyonra, és a végrehajtás során a kölcsönadó (hitelező) ebből a különvagyonon kívüli ingatlanból nyert kielégítést. Hivatkozott arra is, hogy a bontóperben a házasságról, a családról és gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (a továbbiakban: Csjt.) 18. § (2) bekezdés a) pontja szerint megkötött egyezségben a házastársi közös (ingó)vagyonukat megosztották, ebből következően kizárólag a régi Ptk. hivatkozott rendelkezése alapján kérheti az alperes marasztalását.

[11] Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elévülési kifogásként a végrehajtási eljárás tárgyát képező kölcsönkövetelés vele szembeni elévülésére hivatkozott. Vitatta az ingatlan különvagyonon kívüli jellegét: a tulajdonjogot a felperes az életközösség alatt szerezte, erre tekintettel a közös vagyon vételeme szerint [Csjt. 27. § (1) bekezdés] 1/2 tulajdoni arányban házastársi közös vagyon jogcímén ingatlannyilvántartáson kívüli tulajdonos. A közös vagyonra tekintettel az abból a közös tartozásra fordított kölcsön megfizetése vele szemben kizárt. Harmadlagosan azzal érvelt, hogy a bontóperben rendelkeztek az ingóságok megosztásáról, megállapodtak abban, hogy a perbeli ingatlan terheit a felperes, az egyéb közös tartozásokat pedig az alperes viseli.

Az első- és másodfokú bíróság ítélete

[12] Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetet elutasította.

[13] A lefolytatott bizonyítási eljárásban a felperes tényelőadására és az alperes vitatására tekintettel azt vizsgálta, hogy a felperesnek az ingatlan-nyilvántartásban 1/1 arányú tulajdonaként nyilvántartott, az életközösség időtartama alatt visszterhesen szerzett ingatlana különvagyon-e, továbbá létrejött-e a felek között olyan megállapodás, amely szerint az ingatlanhoz tartozó tartozásokat a felperes vállalja kiegyenlíteni.

[14] Megállapította, hogy a felperes keresetével érvényesített követelést a házastársak az életközösség alatt vették fel, ezért az egymás közötti belső jogviszonyukban [a jogvita családjogi rendezésére a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) hatálybalépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről szóló 2013. évi CLXXII. törvény 27. §-a alapján irányadó] Csjt. anyagi jogszabályait kell alkalmazni. A bontóperi tárgyaláson az alperes nem vitatta, hogy az ingatlanra bejegyzett tartozások közös tartozások, ahogy a jelen eljárásban sem. Az egyezség nem tartalmazta az alperes által állított adósságelszámolást, illetve végleges rendezést, ezért a felperes igénye perben érvényesíthető.

[15] Az elsőfokú bíróság a felperes által hivatkozott különvagyonot nem találta bizonyítottnak. Önmagában már az a tény, hogy az ingatlant haszonélvezeti joggal terhelten szerezte, illetve a vételárhátralékot részben (egy évig) együtt fizették meg, álláspontja szerint az ingyenes szerzést (ajándékozás) kizárja. Ebből következően az ingatlanra a Csjt. 27. § (1) bekezdése, a közös vagyon vétele alkalmazandó. Az alperes tehát alappal hivatkozott arra, hogy a végrehajtás során a peres felek $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ -ed arányú házastársi közös vagyoni ingatlanának értékesítése miatt a befolyt vételárból egymás között $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ -ed arányú közös tartozás kiegyenlítése megtörtént, így fizetési kötelezettség nem terheli a felperes felé.

[16] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[17] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság döntésével eltérő indokolással értett egyet.

[18] Úgy ítélte: az elsőfokú bíróság döntése túlterjeszkedett a felperes kereseti kérelmén, így nem felelt meg a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2. § (2) bekezdésében foglaltaknak.

[19] Rögzítette: az elsőfokú bíróság az anyagi pervezetés körében tájékoztatta a feleket a kölcsön közös vagyoni alvagyoni jellegéről (közös tartozás). Tájékoztatta a feleket arról is, hogy a felperes által érvényesített jog, a kötelmi jogviszonyon alapuló megtérítési igény és a peres felek házastársi kapcsolatára vonatkozó tényállítások között ellentmondás áll fenn. A felperesi képviselő az elsőfokú bíróság anyagi pervezetés ellenére fenntartotta a kérelmét, amely szerint a régi Ptk. 338. § (1) bekezdése alapján megtérítési igénye áll fenn függetlenül attól, hogy a felek házastársak voltak. Az elsőfokú bíróság arról is tájékoztatta a feleket, hogy a bíróságnak a házastársi közös vagyont érintő perekben az arra vonatkozó szabályokat kell alkalmaznia. Ezen tájékoztatás ellenére a felperes nem módosította keresetének jogalapját, hanem azt hangsúlyozta, hogy házastársi közös vagyon megosztása iránti per már nem indítható.

[20] A másodfokú bíróság jogi álláspontja szerint a felperes a korábban fennállt házassági kötelékre tekintettel a volt házastársával szemben a közös (passzív) vagyont érintő elszámolási igényét kizárólag a Csjt.-n alapuló jogcímen igényelheti, mivel a házastársi életközösség alatt felvett kölcsönszerződésekből eredő megtérítési igény csak a házastársak közös vagyoni viszonyaira vonatkozó szabályok alapján lehetséges. A felperes ezen jogszabályoknak megfelelő, helyes elsőfokú tájékoztatás ellenére a kereseti kérelmét nem módosította, azt továbbra is a régi Ptk. 338. § (1) bekezdésére alapította (amely szerint az egyetemleges kötelezettséget a kötelezettség egymás között egyenlő arányban terheli).

[21] Ez a jogszabályhely nem volt alkalmazható, mivel a felperes igénye érvényesítésének alapjául kizárólag a Csjt. szolgálhatott. Tekintettel arra, hogy a Csjt. szabályaira nem hivatkozott igénye jogalapjaként, így kereseti kérelme nem lehetett alapos.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[22] A felperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és elsődlegesen a keresetének helytadó, másodlagosan a másodfokú bíróságot új eljárásra új határozat hozatalára utasító határozat meghozatalát kérte állítva, hogy a jogerős ítélet a Pp. 2. §-ába, 237. §-ába, 279. § (1) bekezdésébe és 346. § (3) és (4) bekezdéseibe ütköző módon jogszabálysértő.

[23] A másodfokú bíróság jogszabálysértő módon értelmezte a keresetét, amikor követelését kizárólag a Csjt. szerinti jogcímen találta előterjeszthetőnek, polgári jogi alapon nem. Tény, hogy a kölcsön házastársi közös tartozás volt, ez azonban még nem zárja ki azt, hogy a perbeli követelést kizárólag egy, családjogi jogalapon lehetne érvényesíteni. E körben a másodfokú bíróság nem tett eleget az indokolási kötelezettségének sem. Ráadásul a bontóperben a közös vagyoni ingóságokat megosztották, így nincs olyan jogszabályi rendelkezés, amely a már egyszer megosztott vagyonból fakadó igények rendezésére ismételten a családjogi szabályok alkalmazását írja elő.

[24] A perben a tartozás közös jellege nem volt vitás, kizárólag a fedezetül szolgáló ingatlan tulajdonjoga vált kérdésessé: a felperes állítása szerint az a különvagyonra, az alperes pedig házastársi közös vagyona hivatkozott. Ugyanakkor viszont a bontóperben az alperes kijelentette, hogy az adott ingatlanra dologi jogi igénye nincs, és a per során sem vitatta azt, hogy az ingatlan a felperes tulajdonában lenne.

[25] A másodfokú bíróság eltérő jogi álláspontja miatt tehát nem bírálta el érdemben és teljes egészében az elsőfokú ítélet ellen benyújtott fellebbezését.

[26] Az alperes hatályos felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[27] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 423. § (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta. A felperes eljárásjogi jogszabályhelyek megsértésére hivatkozott, döntően azzal érvelt, hogy a másodfokú bíróság tévesen, ezáltal jogszabálysértően foglalt állást abban, miszerint követelése kizárólag családjogi jogcímen érvényesíthető.

[28] A felülvizsgálati kérelem alapos.

[29] A jogvita elbírálásánál abból a tényállásból kell kiindulni, hogy a felperesnek az ingatlannyilvántartás szerinti kizárólagos tulajdonában álló, de házastársi közös vagyoni vélelem alá eső ingatlanát az életközösség alatt felvett házastársi közös tartozás (kölcsön) fedezeteként végrehajtás útján elérvereztek, és a közös tartozás fennmaradó része ebből az árverési vételárból nyert kielégítést. A bontóperben a felek a perbeli egyezségben kizárólag az ingóvagyon teljeskörű megosztására tettek nyilatkozatot, az alperes a bírósági tárgyalási jegyzőkönyvben (közokiratban) nyilatkozott arról, hogy az ingatlanra dologi jogi igénye nincs.

[30] A másodfokú bíróság azzal az (eltérő) indokolással hagyta helyben az elsőfokú bíróság keresetét elutasító ítéletét, hogy a felperes – az elsőfokú bíróság anyagi pervezetése ellenére – nem megfelelő jogcímen kérte marasztalni az alperest. Megítélése szerint a kereset helyes jogcímenek a jogvitára irányadó Csjt. szabályain kell alapulnia, mert a felek közötti jogviszonyra a házasságuk és az életközösség alatti kölcsönfelvétel miatt kizárólag a családjogi anyagi jogi jogszabályok alkalmazandók.

[31] A Kúria nem fogadta el a jogerős ítélet jogi álláspontját.

[32] Nem vitatott, hogy a felek házastársakként, egyben adóstársakként a házassági életközösség alatt kölcsönt vettek fel. Tényként állapítható meg az is, hogy a felperessel szemben indított végrehajtási eljárásban – ingatlanárverés eredményeként – a hitelező részére 2020. évben 20.104.307 forint kifizetése történt.

[33] A felek a külső jogviszonyban (házastársak és pénzügyi) a polgári jog szerint adóstársak, a belső, egymás közötti jogviszonyukra viszont a kötelmi ügylet kizárólag annyiban hat ki, hogy a tartozás a házasságukra tekintettel a külső, harmadik személlyel szemben egyenlő arányban terheli őket. A belső jogviszony a családjogi jogszabályi rendelkezéseken alapul: vélelmezni kell a közös tartozás egymás közötti egyenlő arányát, és vizsgálendő, hogy az életközösség megszűnése utáni (mert az életközösség megszűnésével véget ér a vagyonközösség) teljesítés közös vagy különvagyonból történt-e. A teljesítő fél az életközösség megszűnésére tekintettel ugyanis a másik házastárssal szemben igényelheti a saját vagyonából vagy a különvagyonából az általa megfizetett összeg fele részét.

[34] A másodfokú bíróság szűkítő értelmezése - hogy a házastársaknak az életközösség alatt keletkezett szerzése (tartozása) elszámolásából eredő igény kizárólag családjogi jogcímen peresíthető, polgári jogi jogcímen kizárt - sem a Csjt.-ből, sem a Ptk.-ból, sem az eljárási jogszabályokból nem vezethető le.

[35] A Pp. 2. §-a a rendelkezési jog mint eljárásjogi alapelv rögzítése. A kereset jogcímét a felperes határozza meg, a bíróság pedig a keresethez (annak jogcíméhez) kötve van, azt azon a jogcímen kell elbírálnia.

[36] A házassági vagyoni per fogalma tágran értelmezendő: ide tartozik a közös vagy különvagyoni szerzésre alapított tulajdonjog megállapítása, a házastársi közös vagyon megosztása, a különvagyoni vagyontárgy kiadása, a házastársak lakáshasználatára, a lakáshasználati jog ellenértékére, a házastársi tartásra, sőt a házastársak vagyoni viszonyaik rendezésére kötött szerződés teljesítésére vagy érvénytelenség megállapítására vonatkozó igény is, azaz a házasságon mint tényhelyezeten alapuló bármilyen követelés. A házassági vagyoni per tehát azt jelenti, hogy a házastársak a házasságon alapuló egymás közötti belső jogviszonyukra tekintettel érvényesítenek igényt, amely alapulhat magán a házassági kapcsolaton (pl. házastársi tartás, lakáshasználat, közös vagyonnal kapcsolatos per), de alapulhat egyéb más jogviszonyon is.

[37] Ebből következően a házastársak egymással szembeni igényérvényesítése ugyan házassági vagyoni perben történik, a követelés jogcímének azonban nem kell kizárólag családjogi jogcímen alapulnia, az ugyanis lehet kötelmi jogi, dologi jogi, sőt alapulhat a társasági jogon is. Ilyen egyértelmű példa a házassági vagyoni szerződés, illetve a házastársi közös vagyont megosztó szerződés érvénytelenségével kapcsolatos jogvita: a per maga házassági vagyoni per (a házassággal, mint tényhelyezettel kapcsolatos), de a kereset jogcíme (érvénytelenség) polgári jogi, a kötelmi jogon alapul (pl. jogszabályba, jóerkölcsbe ütköző, jogszabály megkerülésével kötött szerződés stb.). De lehet dologi jogi jogcím pl. az egyik házastárs különvagyonára történő különvagyonból finanszírozott ráépítés (ami bizonyítottasága esetén különvagyoni közös tulajdont eredményez), és amit a házasság ténye ellenére családjogi közös tulajdon hiányában kizárólag dologi jogi jogcímen lehet érvényesíteni. A házastársi közös vagyon megosztása során felállított vagyonmérleg is tartalmazhat nem családjogi, hanem kötelmi jogi jogcímre alapított igényeket, tipikusan ilyen pl. a használati/többlethasználati díj [régi Ptk. 99. §-a, Ptk. 5:22. §-a] vagy az életközösség megszűnése után a használatból eredő elszámolás (rezsiköltség). A jogcím polgári jogi, az igény érvényesíthető a közös vagyon megosztása során, de nem kizárt az önálló érvényesítés sem.

[38] A fentiek alapján a másodfokú bíróság jogi álláspontjával szemben nincs jogi akadálya annak, hogy a volt házastársak egymással szembeni követeléseiket – amennyiben az polgári jogilag is szabályozott - polgári jogi jogcímre alapítsák. Önmagában ugyanis az, hogy a felek egyben házastársak/volt házastársak, az egymással szembeni igényeik érvényesíthetőségét nem korlátozza családjogi jogcímre alapított kereset megkövetelésére.

[39] A jelen ügyben a kölcsön polgári jogilag szabályozott jogviszony [régi Ptk. 523. §], amelyben a felek jogviszonyát a polgári jog szabályozza, egyben meghatározva az adóstársak egymáshoz való jogi helyzetét [régi Ptk. 338. §]. A pénzügyintézetnek megfizetett összeg a felek fizetési késedelmére alapított felmondás következménye, a szerződés megszüntetésével mindketten a teljes tartozás összegével feleltek a pénzügyintézet felé. Fizetési kötelezettségük nem a házastársi vagyoni közösség Csjt. 27. §-a szerinti törvényi vélelem miatt, hanem a szerződésben vállalt kötelezettségükre tekintettel jött létre.

[40] A felperes ilyen tényállás mellett hivatkozott az alperessel mint egyetemleges adóstárssal szemben a régi Ptk. 338. §-ára. A felperes már teljesített a pénzügyintézet felé, teljesítésével a tartozás megszűnt a pénzügyintézet felé, ezáltal a követelése az alperessel mint adóstárssal szemben az igény állapotába került.

[41] A fentiekből következően az, hogy a felperes polgári jogi alapon, a kötelmi jogra alapított jogcímen kéri az alperes kötelezését, a követelése téves jogcímen való alaptalanságát, ebből következően annak érdemi elbírálása kizártságát nem vonhatja maga után.

[42] A Kúria rögzíti: a felperes tényállítása (a kölcsönszerződésekkel az alperessel együtt egyetemleges kötelezettséget vállaltak) és jogállítása (a kötelezettség az adóstársakat egymásnak között egyenlő arányban terhelő) megfelel egymásnak, az eljáró bíróságoknak ezt kellett érdemben elbírálniuk. A jogerős ítélet helyesen rögzítette, hogy az alperes hivatkozott arra érdemi ellenkérelmében, hogy ezt a keresetet azért kéri elutasítani, mert a bontóperben kötött megállapodással rendezték a közös vagyoni kérdéseket, másrészt a végrehajtás során szerzett ingatlanra tulajdoni igénye van, harmadrészt vele szemben megszüntetésre került a végrehajtási eljárás.

[43] Az elsőfokú bíróság az alperes védekezésében hivatkozott tény- és jogállításokat vizsgálva jutott arra a következtetésre, hogy az alperes ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdonjogára való hivatkozása alapos, ezért a keresetet elutasította. A másodfokú bíróság ilyen perelözmények után – a felperes fellebbezésére tekintet nélkül – a Pp. 2. §-ra hivatkozással nem bírálta el a felperesnek a régi Ptk. 338. §-ára alapított kereseti kérelmét. Eltérő jogi álláspontja miatt nem vizsgálta meg a felperes fellebbezésében írtakat sem teljeskörűen.

[44] A Kúria mindezekre figyelemmel a jogszabálysértő jogerős ítéletet hatályon kívül helyezte a Pp. 424. § (3) bekezdése alapján és a másodfokú bíróságot új eljárásra, új határozat hozatalára utasította. A megismételt másodfokú eljárásban a bíróságnak a felperes fellebbezése és alperes fellebbezési ellenkérelme keretei között érdemben el kell bírálnia a felperesnek a régi Ptk. 338. §-án alapuló kereseti kérelmét.

[45] A Kúria a Pp. 424. § (4) bekezdése alapján csak megállapította a felperes felülvizsgálati eljárásban felmerült költségét – figyelemmel a 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdésére – annak viseléséről a másodfokú bíróságnak kell határoznia. A Kúria 2. sorszámú végzésével, határidő tűzésével hívta fel az alperest felülvizsgálati ellenkérelme benyújtására. Az alperes ezen határidő után benyújtott felülvizsgálat ellenkérelme a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint irányadó 372. § (1) bekezdése alapján hatálytalan, ezért nem állapított meg a Kúria az alperes javára felülvizsgálati eljárási költséget.

[46] A Kúria a döntését a Pp. 405. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó 376. § (1) bekezdés a) pontja szerint tárgyalás tartásával hozta meg.

[47] A Kúria végzése elleni felülvizsgálatot a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja zárja ki.

Elvi tartalom

Amennyiben a házastársi életközösség alatt, a házastársak egyetemleges adóstársként megkötött banki kölcsönszerződésből eredő követelést az egyik házastárs kifizeti, kérheti – választása szerint – a Ptk. egyetemleges kötelezettekre vonatkozó szabálya alapján a másik házastárs marasztalását.

Budapest, 2026. február 17.

Dr. Hajdu Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Osztovits András s.k. előadó bíró, Dr. Darákné dr. Nagy Szilvia s.k. bíró, Dr. Kövesné dr. Kósa Zsuzsanna s.k. bíró, Dr. Mészárosné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró